



Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

25 octombrie 2012 *

„Spațiul de libertate, securitate și justiție — Competență judiciară în materie civilă și comercială — Competențe speciale în materie delictuală sau cvasidelictuală — Acțiune în constatare negativă («negative Feststellungsklage») — Dreptul presupusului autor al unei fapte prejudiciabile de a acționa în justiție potențiala victimă a unui prejudiciu în fața instanței de la locul în care se pretinde că s-a produs sau că riscă să se producă această faptă pentru a se constata lipsa unei răspunderi delictuale”

În cauza C-133/11,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Bundesgerichtshof (Germania), prin decizia din 1 februarie 2011, primită de Curte la 18 martie 2011, în procedura

Folien Fischer AG,

Fofitec AG

împotriva

Ritrama SpA,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul A. Tizzano, președinte de cameră, domnii A. Borg Barthet, J.-J. Kasel și M. Safjan (raportor) și doamna M. Berger, judecători,

avocat general: domnul N. Jääskinen,

grefier: doamna A. Impellizzeri, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 15 februarie 2012,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Folien Fischer AG și Fofitec AG, de G. Jaekel, Rechtsanwalt;
- pentru Ritrama SpA, de J. Petersen, Rechtsanwalt;
- pentru guvernul german, de T. Henze și de J. Kemper, în calitate de agenți;
- pentru guvernul francez, de G. de Bergues și de B. Beaupère-Manokha, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: germana.

- pentru guvernul olandez, de C. Wissels și de B. Koopman, în calitate de agenți;
- pentru guvernul polonez, de M. Szpunar, în calitate de agent;
- pentru guvernul portughez, de L. Inez Fernandes, în calitate de agent;
- pentru guvernul elvețian, de D. Klingele, în calitate de agent;
- pentru Comisia Europeană, de W. Bogensberger și de M. Wilderspin, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 19 aprilie 2012,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 5 punctul 3 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2001, L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 74).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între, pe de o parte, Folien Fischer AG (denumită în continuare „Folien Fischer”) și Fofitec AG (denumită în continuare „Fofitec”), ambele cu sediul în Elveția, și, pe de altă parte, Ritrama SpA (denumită în continuare „Ritrama”), cu sediul în Italia, având ca obiect cererea în constatare negativă privind lipsa răspunderii delictuale în materia concurenței formulată de primele societăți menționate.

Cadrul juridic

- 3 Din considerentul (2) al Regulamentului nr. 44/2001 reiese că acesta urmărește, în interesul bunei funcționări a pieței interne, să pună în aplicare „[d]ispoziții care să unifice normele referitoare la conflictele de competență în materie civilă și comercială și la simplificarea formalităților în vederea recunoașterii și a executării rapide și simple a hotărârilor de către statele membre legate prin prezentul regulament”.
- 4 Considerentul (11) al acestui regulament enunță:

„Normele de competență trebuie să prezinte un mare grad de previzibilitate și să se întemeieze pe principiul conform căruia competența este determinată, în general, de domiciliul pârâtului și, astfel, trebuie să fie întotdeauna disponibilă, cu excepția câtorva situații bine definite în care materia litigiului sau autonomia părților justifică un alt factor de legătură. În cazul persoanelor juridice, domiciliul trebuie să fie definit în mod independent în vederea ameliorării transparenței normelor comune și a evitării conflictelor de competență.”
- 5 În considerentul (12) al regulamentului menționat se arată:

„În afară de instanța domiciliului pârâtului, trebuie să existe și alte instanțe autorizate în temeiul unei legături strânse între instanță și litigiu sau în scopul bunei administrări a justiției.”

6 Considerentul (15) al aceluiași regulament are următorul cuprins:

„În interesul administrării armonioase a justiției, este necesar să se reducă la minimum posibilitatea apariției procedurilor concurente și să se evite pronunțarea în două state membre a unor hotărâri ireconciliabile. [...]”

7 Potrivit considerentului (19) al Regulamentului nr. 44/2001:

„Trebuie asigurată continuitatea între [Convenția din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 1972, L 299, p. 32, Ediție specială, 19/vol. 10, p. 3), astfel cum a fost modificată prin convențiile succesive privind aderarea noilor state membre la această convenție (denumită în continuare «Convenția de la Bruxelles»)] și prezentul regulament, fiind necesar să se prevadă unele dispoziții tranzitorii în acest sens. Aceeași necesitate a continuității trebuie garantată cu privire la interpretarea Convenției de la Bruxelles de către Curte [...]”

8 Normele de competență figurează în capitolul II din Regulamentul nr. 44/2001 la articolele 2-31.

9 Articolul 2 din acest regulament, care face parte din secțiunea 1, intitulată „Dispoziții generale”, din cadrul capitolului II, prevede la alineatul (1):

„Sub rezerva dispozițiilor prezentului regulament, persoanele domiciliate pe teritoriul unui stat membru sunt acționate în justiție, indiferent de naționalitatea lor, în fața instanțelor statului membru în cauză.”

10 Articolul 3 din regulamentul menționat, care face parte din aceeași secțiune, prevede la alineatul (1):

„Persoanele domiciliate pe teritoriul unui stat membru pot fi acționate în justiție în fața instanțelor unui alt stat membru numai în temeiul normelor enunțate în secțiunile 2-7 din prezentul capitol.”

11 Articolul 5 din același regulament, care face parte din secțiunea 2, intitulată „Competențe speciale”, din cadrul capitolului II, prevede la punctul 3:

„O persoană care are domiciliul pe teritoriul unui stat membru poate fi acționată în justiție într-un alt stat membru:

[...]

3. în materie delictuală și cvasidelictuală, în fața instanțelor de la locul unde s-a produs sau riscă să se producă fapta prejudiciabilă.”

12 La articolul 27 din Regulamentul nr. 44/2001 se prevede:

„(1) În cazul în care cereri având același obiect și aceeași cauză sunt introduse între aceleași părți înaintea unor instanțe din state membre diferite, instanța sesizată ulterior suspendă din oficiu acțiunea până în momentul în care se stabilește competența primei instanțe sesizate.

(2) Dacă se stabilește competența primei instanțe sesizate, instanța sesizată ulterior își declină competența în favoarea acesteia.”

Acțiunea principală și întrebarea preliminară

- 13 Folien Fischer, cu sediul în Elveția, are ca obiect de activitate dezvoltarea, producerea și vânzarea de articole de papetărie plastifiată și de folii adezive. Aceasta comercializează, printre altele, în Germania materiale de suport pentru formulare continue de carduri.
- 14 Fofitec, al cărei sediu social este situat de asemenea în Elveția și care face parte din grupul de societăți al Folien Fischer, este titulara unor brevete care protejează anumite formulare de expediere a corespondenței însoțite, printre altele, de un card de membru, precum și materialul de suport necesar pentru aceste formulare de card.
- 15 Ritrama, cu sediul în Italia, dezvoltă, produce și comercializează diverse tipuri de folii laminate și plastificate.
- 16 Prin scrisoarea din luna martie 2007, Ritrama a arătat că politica de distribuție a Folien Fischer și refuzul acesteia de a acorda licențe de brevet erau contrare dreptului concurenței.
- 17 După primirea acestei scrisori, Folien Fischer și Fofitec au sesizat Landgericht Hamburg (Germania) cu o cerere de constatare negativă în scopul de a se declara că Folien Fischer nu era obligată să pună capăt practicii sale comerciale în materia acordării de reduceri și a redactării contractelor de distribuție și că Ritrama nu avea dreptul nici de a cere încetarea acestei practici comerciale, nici de a obține o despăgubire în acest temei. Folien Fischer și Fofitec au solicitat de asemenea ca această instanță să constate că Fofitec nu era obligată să acorde o licență pentru două dintre brevetele pe care le deține și care protejează producerea de formulare și materialele de suport necesare pentru producerea acestora.
- 18 După introducerea acestei acțiuni în constatare negativă, Ritrama și Ritrama AG, filială cu sediul în Elveția, au sesizat Tribunale di Milano (Italia) cu o acțiune în executare, susținând că Folien Fischer și Fofitec aveau un comportament anticoncurențial și solicitând daune interese precum și obligarea Fofitec la acordarea unor licențe pentru brevetele în cauză. În ședința în fața Curții, Ritrama a afirmat că această procedură este suspendată.
- 19 Acțiunea în constatare negativă introdusă de Folien Fischer și de Fofitec a fost respinsă ca inadmisibilă de Landgericht Hamburg. Hotărârea acestei instanțe a fost confirmată în apel de Oberlandesgericht Hamburg (Germania).
- 20 În decizia pronunțată, această din urmă instanță nu a recunoscut competența instanțelor germane pentru motivul că competența în materie delictuală prevăzută la articolul 5 punctul 3 din Regulamentul nr. 44/2001 nu putea să se aplice unei acțiuni în constatare negativă precum cea formulată de Folien Fischer și de Fofitec, având în vedere că o astfel de acțiune urmărește să demonstreze tocmai că nu a fost săvârșit nicio faptă ilicită.
- 21 Bundesgerichtshof, sesizat cu recursul formulat de Folien Fischer și de Fofitec, își pune problema dacă competența potrivit articolului 5 punctul 3 din Regulamentul nr. 44/2001 este întemeiată și în cazul în care autorul unui prejudiciu potențial formulează o acțiune în constatare negativă prin care urmărește să se constate că potențiala victimă a prejudiciului nu beneficiază de niciun drept în temeiul unei posibile fapte ilicite. În aceste condiții, Bundesgerichtshof a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 5 punctul 3 din Regulamentul [...] nr. 44/2001 [...] trebuie interpretat în sensul că competența judiciară în materie delictuală se aplică și în cazul unei acțiuni în constatare negativă prin care autorul unei potențiale fapte prejudiciabile susține că victima potențială nu beneficiază, în temeiul unor circumstanțe determinate, de niciun drept în materie delictuală (în prezentul caz, încălcarea normelor de drept al concurenței)?”

Cu privire la întrebarea preliminară

Cu privire la admisibilitate

- 22 Ritrama contestă relevanța întrebării preliminare pentru soluționarea acțiunii principale. Scrisoarea sa din luna martie 2007, la care se referă instanța de trimitere, nu ar reprezenta o punere în întârziere oficială, ci o simplă invitație de a iniția negocieri pentru a soluționa diferendul. Respectiva scrisoare nu ar constitui o bază adecvată în termeni de procedură și nici un motiv corespunzător pentru a angaja o procedură contencioasă împotriva pârâtei din acțiunea principală. Prin urmare, Folien Fischer și Fofitec nu ar avea niciun interes de a exercita acțiunea.
- 23 Ritrama arată de asemenea că, deoarece nu este în concurență cu Folien Fischer și cu Fofitec pe teritoriul Germaniei, actul nelegal în litigiu nu s-a produs în acest stat membru în sensul dreptului procedural. În consecință, competența instanțelor germane nu s-ar putea întemeia pe articolul 5 punctul 3 din Regulamentul nr. 44/2001.
- 24 În această privință, trebuie să se considere, pe de o parte, că Ritrama urmărește să repună în discuție interesul Folien Fischer și al Fofitec de a exercita acțiunea în procedura în fața instanței de trimitere și contestă relevanța întrebării preliminare. Or, astfel cum a arătat deja Curtea, numai instanța de trimitere este competentă să constate și să aprecieze situația de fapt din acțiunea cu care este sesizată, precum și să interpreteze și să aplice dreptul național (a se vedea Hotărârea din 11 septembrie 2008, Eckelkamp și alții, C-11/07, Rep., p. I-6845, punctul 32, precum și Hotărârea din 26 mai 2011, Stichting Natuur en Milieu și alții, C-165/09-C-167/09, Rep., p. I-4599, punctul 47).
- 25 Pe de altă parte, în orice caz, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că numai instanța națională are competența să aprecieze, luând în considerare particularitățile cauzei aflate pe rolul său, atât necesitatea unei hotărâri preliminare pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și relevanța întrebărilor pe care le adresează Curții (Hotărârea din 7 decembrie 2010, VEBIC, C-439/08, Rep., p. I-12471, punctul 41, și Hotărârea din 16 februarie 2012, Eon Aset Menidjmont, C-118/11, punctul 76 și jurisprudența citată).
- 26 Curtea poate refuza să se pronunțe asupra unei întrebări preliminare adresate de o instanță națională numai în cazul în care rezultă în mod vădit că interpretarea dreptului Uniunii solicitată nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul acțiunii principale, atunci când problema ridicată este de natură ipotetică sau când Curtea nu dispune de elementele de fapt sau de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care îi sunt adresate (a se vedea în special Hotărârea din 22 iunie 2010, Melki și Abdeli, C-188/10 și C-189/10, Rep., p. I-5667, punctul 27, și Hotărârea din 28 februarie 2012, Inter-Environnement Wallonie și Terre wallonne, C-41/11, punctul 35).
- 27 Or, această situație nu se regăsește în speță, din moment ce instanța de trimitere a indicat cu claritate motivele pentru care a adresat întrebarea preliminară, iar un răspuns la această întrebare este necesar pentru a soluționa litigiul cu care este sesizată.
- 28 În aceste condiții, cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare trebuie să fie considerată admisibilă.

Cu privire la fond

- 29 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere urmărește să afle, în esență, dacă articolul 5 punctul 3 din Regulamentul nr. 44/2001 trebuie interpretat în sensul că în domeniul său de aplicare intră o acțiune în constatare negativă prin care se urmărește stabilirea lipsei răspunderii delictuale.

Observații introductive

- 30 În primul rând, trebuie amintit, pe de o parte, că dispozițiile Regulamentului nr. 44/2001 trebuie interpretate în mod autonom, prin referire la sistemul și la obiectivele acestuia (a se vedea în special Hotărârea din 16 iulie 2009, Zuid-Chemie, C-189/08, Rep., p. I-6917, punctul 17 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 25 octombrie 2011, eDate Advertising și alții, C-509/09 și C-161/10, Rep., p. I-10269, punctul 38).
- 31 Pe de altă parte, în măsura în care Regulamentul nr. 44/2001 înlocuiește, în relațiile dintre statele membre, Convenția de la Bruxelles, interpretarea dată de Curte în privința dispozițiilor acestei convenții este valabilă și pentru dispozițiile regulamentului menționat atunci când dispozițiile acestor instrumente juridice pot fi calificate ca fiind echivalente (Hotărârile citate anterior Zuid-Chemie, punctul 18, și eDate Advertising și alții, punctul 39).
- 32 Or, dispozițiile Regulamentului nr. 44/2001 relevante în prezenta cauză, mai precis articolul 5 punctul 3 și articolul 27 din acest regulament, reflectă același sistem ca cele ale Convenției de la Bruxelles și sunt, în plus, redactate în termeni cvasiidentici. Având în vedere o asemenea echivalență, în temeiul considerentului (19) al Regulamentului nr. 44/2001, trebuie asigurată continuitatea în interpretarea acestor două instrumente juridice (a se vedea Hotărârea Zuid-Chemie, citată anterior, punctul 19).
- 33 În al doilea rând, trebuie amintit că, pe de o parte, Regulamentul nr. 44/2001 urmărește un obiectiv de securitate juridică ce constă în consolidarea protecției juridice a persoanelor stabilite în Uniunea Europeană, permițând atât reclamantului să identifice cu ușurință instanța pe care o poate sesiza, cât și pârâtului să prevadă în mod rezonabil instanța în fața căreia poate fi acționat în justiție (a se vedea în special Hotărârea din 23 aprilie 2009, Falco Privatstiftung și Rabitsch, C-533/07, Rep., p. I-3327, punctul 22 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 17 noiembrie 2011, Hypoteční banka, C-327/10, Rep., p. I-11543, punctul 44).
- 34 Pe de altă parte, dispozițiile Regulamentului nr. 44/2001, care prevăd competențe speciale, trebuie să fie interpretate, în conformitate cu considerentul (12) al acestui regulament, ținând seama de obiectivul care constă în facilitarea unei bune administrări a justiției.
- 35 În lumina acestor considerații trebuie interpretat articolul 5 punctul 3 din Regulamentul nr. 44/2001.

Domeniul de aplicare al articolului 5 punctul 3 din Regulamentul nr. 44/2001

- 36 Trebuie constatat că, potrivit modului de redactare a articolului 5 punctul 3 din Regulamentul nr. 44/2001, norma de competență specială care face obiectul acestei dispoziții este prevăzută la modul general „în materie delictuală și cvasidelictuală”. O astfel de formulare nu permite, așadar, să se excludă de la bun început din domeniul de aplicare al acestei dispoziții o acțiune în constatare negativă.
- 37 Rezultă dintr-o jurisprudență constantă că norma de competență specială prevăzută, prin derogare de la principiul competenței instanțelor de la domiciliul pârâtului, la articolul 5 punctul 3 din Regulamentul nr. 44/2001 se întemeiază pe existența unei legături deosebit de strânse între litigiu și instanțele de la locul unde s-a produs sau riscă să se producă fapta prejudiciabilă, care justifică atribuirea competenței în favoarea acestora din urmă pentru motive legate de buna administrare a justiției și de organizarea utilă a procesului (a se vedea Hotărârile citate anterior Zuid-Chemie, punctul 24, și eDate Advertising și alții, punctul 40).

- 38 Astfel, în materie delictuală, instanța de la locul unde s-a produs sau riscă să se producă fapta prejudiciabilă este în mod obișnuit în situația cea mai adecvată să se pronunțe asupra cauzei, în special din motive legate de proximitatea față de litigiu și de facilitatea administrării probelor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 octombrie 2002, Henkel, C-167/00, Rec., p. I-8111, punctul 46, și Hotărârea Zuid-Chemie, citată anterior, punctul 24).
- 39 Trebuie amintit de asemenea că expresia „locul unde s-a produs sau riscă să se producă fapta prejudiciabilă”, care figurează la articolul 5 punctul 3 din Regulamentul nr. 44/2001, vizează atât locul materializării prejudiciului, cât și locul unde s-a produs evenimentul cauzator al prejudiciului, astfel încât pârâtul poate fi acționat în justiție, la alegerea reclamantului, în fața instanței de la unul dintre cele două locuri (Hotărârea din 19 aprilie 2012, Wintersteiger, C-523/10, punctul 19 și jurisprudența citată).
- 40 Prin urmare, instanța națională trebuie să identifice unul dintre aceste două criterii de legătură pentru a se putea declara competentă să judece un litigiu în materie delictuală sau cvasidelictuală.
- 41 Trebuie să se determine, așadar, dacă, în pofida specificului unei acțiuni în constatare negativă, competența judiciară de soluționare a unei astfel de cereri poate fi atribuită pe baza criteriilor stabilite la articolul 5 punctul 3 din Regulamentul nr. 44/2001.
- 42 În această privință, trebuie constatat că specificul unei acțiuni în constatare negativă rezidă în aceea că reclamantul urmărește să se stabilească neîndeplinirea condițiilor răspunderii care ar da naștere unui drept la despăgubire în favoarea pârâtului.
- 43 În acest context, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 46 din concluzii, o acțiune în constatare negativă presupune, așadar, o inversare a rolurilor cunoscute în mod obișnuit în materia delictuală, deoarece reclamantul este debitorul potențial al unei creanțe întemeiate pe o faptă ilicită, în timp ce pârâtul este pretinsa victimă a acestui act.
- 44 Această inversiune a rolurilor nu este însă de natură să excludă acțiunea în constatare negativă din domeniul de aplicare al articolului 5 punctul 3 din Regulamentul nr. 44/2001.
- 45 Astfel, obiectivele previzibilității instanței competente și securității juridice pe care le urmărește această dispoziție și care sunt amintite în mod repetat în jurisprudență (a se vedea Hotărârea din 15 martie 2012, G, C-292/10, punctul 39, și Hotărârea Wintersteiger, citată anterior, punctul 23) nu au legătură nici cu atribuirea rolurilor de reclamant, respectiv, de pârât, nici cu protecția unuia dintre aceștia.
- 46 Mai exact, articolul 5 punctul 3 din Regulamentul nr. 44/2001 nu urmărește același obiectiv precum normele de competență cuprinse în secțiunile 3-5 ale capitolului II din același regulament, care au ca obiect să ofere părții defavorizate o protecție consolidată (a se vedea Hotărârea din 20 mai 2010, ČPP Vienna Insurance Group, C-111/09, Rep., p. I-4545, punctul 30 și jurisprudența citată).
- 47 În consecință, astfel cum susțin în mod întemeiat Folien Fischer, Fofitec, guvernele german, francez, olandez și portughez, precum și Comisia Europeană, aplicarea articolului 5 punctul 3 menționat nu este supusă condiției ca pretinsa victimă să fie cea care a introdus acțiunea.
- 48 Este adevărat că interesele reclamantului unei acțiuni în constatare negativă sunt diferite de interesele celui care introduce o cerere având ca obiect stabilirea faptului că pârâtul se face vinovat de producerea unui prejudiciu și obligarea acestuia la plata de daune interese. Totuși, în ambele cazuri, aprecierea pe care o efectuează instanța sesizată privește, în esență, aceleași elemente de fapt și de drept.

- 49 Pe de altă parte, din cuprinsul punctului 45 din Hotărârea din 6 decembrie 1994, Tatry (C-406/92, Rec., p. I-5439), care privește într-adevăr, în principal, interpretarea articolului 21 din Convenția de la Bruxelles consacrat litispendenței și care a devenit articolul 27 din Regulamentul nr. 44/2001, reiese că o cerere având ca obiect stabilirea faptului că pârâtul se face vinovat de producerea unui prejudiciu, precum și obligarea acestuia la plata de daune interese și o cerere a aceluiași pârât în constatarea faptului că nu se face vinovat de producerea prejudiciului respectiv au același obiect și aceeași cauză.
- 50 Trebuie să se mai precizeze și faptul că la stadiul verificării competenței internaționale, instanța sesizată nu apreciază nici admisibilitatea, nici temeinicia cererii în constatare negativă potrivit normelor dreptului național, ci identifică numai criteriile de legătură cu statul instanței respective care justifică competența sa în temeiul articolului 5 punctul 3 din Regulamentul nr. 44/2001.
- 51 În aceste condiții, specificitatea unei acțiuni în constatare negativă, amintită la punctul 42 din prezenta hotărâre, nu are nicio incidență asupra aprecierii pe care o instanță națională trebuie să o efectueze pentru a-și verifica competența judiciară în materie delictuală sau cvasidelictuală, din moment ce este vorba exclusiv de stabilirea existenței unui criteriu de legătură cu statul respectivei instanțe.
- 52 Prin urmare, dacă elementele în discuție în acțiunea în constatare negativă pot justifica legătura cu statul în care fie s-a produs evenimentul cauzator al prejudiciului, fie s-a produs sau riscă să se producă prejudiciul, în temeiul jurisprudenței amintite la punctul 39 din prezenta hotărâre, instanța de la unul dintre aceste două locuri se poate declara în mod valabil competentă în temeiul articolului 5 punctul 3 din Regulamentul nr. 44/2001 să judece această acțiune, indiferent de aspectul dacă acțiunea a fost formulată de pretinsa victimă a unei fapte ilicite sau de debitorul potențial al unei creanțe întemeiate pe acesta.
- 53 În schimb, instanța care nu este în măsură să identifice în statul respectiv unul dintre cele două criterii de legătură amintite la punctul 39 din prezenta hotărâre nu se poate declara competentă fără a încălca obiectivele articolului 5 punctul 3 din Regulamentul nr. 44/2001.
- 54 Rezultă din cele ce precedă că, pentru a stabili competența instanțelor naționale, o acțiune în constatare negativă nu poate fi exclusă din domeniul de aplicare al articolului 5 punctul 3 din Regulamentul nr. 44/2001.
- 55 În consecință, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 5 punctul 3 din Regulamentul nr. 44/2001 trebuie interpretat în sensul că o acțiune în constatare negativă prin care se urmărește stabilirea lipsei răspunderii delictuale sau cvasidelictuale intră în domeniul de aplicare al acestei dispoziții.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 56 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

Articolul 5 punctul 3 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că o acțiune în constatare negativă prin care se urmărește stabilirea lipsei răspunderii delictuale sau cvasidelictuale intră în domeniul de aplicare al acestei dispoziții.

Semnături